

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעַ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ י"ג - חֲלָק י"ט

קוֹנְטֵרְס 379

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

יום ב' ט' תמוז, יומא דהילולא של כ"ק מרן האדמו"ר מצאנו זצ"ל תש"ע לפ"ק. לכבוד חברי מפעל הזהר הקדוש העולמי שיחיו עד מאה ועשרים שנה. הנני מודה לכם על זכוי הרבים של הפצת הזהר הקדוש חנם אין כסף. לאחר ששלחתם אלי הששה כרכים החדשים לחלוקה לבתי מדרש וגם הספרים החשובים בהוצאה מפוארת ומנוקדת, תיקוני זוהר דף היומי [ב' חלקים פורמט כ"ס] המחולק ל 354 עמודים ללמוד יום יום בכל השנה.

שמחת המתפללים בבית הכנסת הייתה גדולה ועצומה מאוד שאי אפשר לתאר, ורבים ביקשו להיות שותפים בלימוד הקדוש הזה, וב"ה שגם אלו שלא למדו מעולם את הזוהר הקדוש [ואפילו ליטאים], אחרי שקראו את המאמרים הנפלאים שבאור הזוהר (הנספח בתוך כרכי הזוהר המחולק) ממה שכתבו הגאון מווילנא והחפץ חיים והחזון איש זצ"ל, ועוד גדולי ישראל זי"ע, התחילו ללמוד בספרי הזוהר הקדוש.

אשרי חלקכם, ואשרי יולדתכם וגדולה זכותכם, ובפרט במה שפרסמתם את דברי הבן איש חי, והכסא מלך, ומורינו רבי מרדכי שרעבי זי"ע, שבזה אתם מקרבים את הגאולה ומגינים על עם ישראל.

אגב רציתי לעורר דבר נפלא ששמעתי מהורי הצדיקים שליט"א שגרו במרוקו, וסיפרו: שכל חנווני היה לו בחיקו ובחנותו את הזוהר הקדוש, ובכל רגע שהיה לו פנאי היה לומד ומעיין בזוהר הקדוש, שכך היה מנהג שהנהיג הצה"ק רבי רפאל אנקאוה זצ"ל יום ההילולא שלו הוא: ד' מנחם אב, אזור: סאלי מרוקו, וחלק מספריו הם: חדד ותימא: חידושים על הש"ס. פעמוני זהב: נימוקים על חושן משפט, פעמון ורמון: חלק שני של הספר "פעמוני זהב". קרני ראם: שו"ת. תועפות ראם, ועוד. וכיהן כראש רבני מרוקו.

בתחילה הוא נבחר לראש רבני סאלי ובמשך הזמן נבחר להיות נשיא וראש הדיינים בכל ארץ מרוקו, נפטר בשנת תר"צ ומקום מנוחתו בעיר סאלי. מתקנותיו: במוצאי שבת קודש היו נשארים כל היהודים לכמה שעות להמשיך את השבת בזוהר הקדוש, כי כידוע מהבן איש שלימוד זוהר הקדוש בשבת שווה פי אלף מימות החול, וכך ידוע אצל כל חכמי הספרדים.

וכך נוהגים גם היום בארץ ישראל בכל בתי הכנסת של יהודי מרוקו. ובפרט שכעת הוא זמן הגאולה ממש, כמו שכל אחד כבר מרגיש את זה, לכן אכתוב מה ששמעתי מהרב הראשון לציון הגאון הצדיק הרב משה שלמה עמר שליט"א, שאמר בהספידו על הגאון הצדיק **רבי מרדכי אליהו** זצ"ל, שבכל פעם שדיבר איתו, היה מדבר רק על הגאולה, והרב עמר שליט"א, דיבר ופירש הרבה על תורת הסוד בעניני הגאולה. וכידוע שהגה"צ רבי מרדכי אליהו זצ"ל עורר הרבה על לימוד תורת הסוד, כדרך הבן איש חי זצ"ל.

והיה מרגלא בפומא, דברי הבן איש חי זי"ע (בדרושים) על הפסוק: בישעיה (פרק נב ז) "מה נאוו על הָהָרִים רַגְלֵי מְשַׁמֵּיעַ שְׁלוֹם מְבַשֵּׂר טוֹב מְשַׁמֵּיעַ יְשׁוּעָה אֹמֵר לְצִיּוֹן מְלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, "קוֹל צִפִּיךָ נִשְׁאָו קוֹל יַחְדָּו וְרַנְנָו כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יְהוָה צִיּוֹן". "פִּצְחוּ וְרַנְנוּ יַחְדָּו חֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַם כִּי נַחַם יְהוָה עֲמוֹ גָּאֵל יְרוּשָׁלַם". וביאר כך קול צפִיךָ נִשְׁאָו קול כאשר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

סט) (נתיב מצותיך למהרי"א מקאמארנא, שביל התורה אות א' סי' ל"א) הבעל שם טוב זיע"א מעורר ללמוד תיקוני זוהר

הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף הכהן נ"י בקצרה על נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת. **קבלתי ממורי ורבי וכו' (הבעש"ט), תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום.** (כתר שם טוב)

ע) ללמוד בכל לילה קודם השינה ממש, מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש, ואז תישן בטח וכל תירא

איעצך ויהי אלוקים אתך, בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש ואז תישן בטח וכל תירא. והשיל"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא, אמן כן יהי רצון.

מנאי מורו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממעזבוז. (כתר שם טוב)

עא) בכל יום בפרטיות צריכים ללמוד חכמת הקבלה – ואין להמתין עד שימלא כרסו בש"ס ופוסקים, כי מו יודע כמה חיי

אחז"ל (קידושין ל'). לעולם ישלש אדם שנותיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד. והקשה שם בגמרא: וכי ידע איניש כמה חיי? ומתרץ: כי אמרינן ביומי,

כולם מכריזים וצועקים על הגאולה צריך לזכור שיחידו יְרַנְנֵנו, זאת אומרת שבאחדות ישראל - נביא את הגאולה שלימה.

וכן סיפר: שמרן הבן איש חי אמר לתלמידו הרב הצדיק רבי בן ציון חזן זצ"ל, לפני שעלה לארץ ישראל, שבכל פעם שיצטרך לעזרה יזכיר אותו ויוושע, וכך הווה במלחמת השחרור כשנפלה העיר העתיקה אחרי פרידתו משיבת פורת יוסף היה מוכרח לעזוב את המקום, ובדרך בא לקראתו ערבי ירדני עם נשק דרוך ומוכן להריגה, בראותו זאת נזכר בהבטחת הבן איש חי ומיד אמר: **רבינו יוסף חיים היכן אתה?** באותו רגע יבש הנשק של הערבי, ולא יכל לירות בו, וכך ניצל. (ובע"ה במכתב הבא בל"נ אכתוב יותר באריכות על הרה"צ המקובל רבי מרדכי אליהו זצ"ל).

ונסיים בדברי הזוה"ק : **"בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי"**.

יהי רצון שהקדוש ברוך הוא ימלא שנותיכם בטוב ובנעימים, וזכות הרבים תגן בעדכם ובעד הנדבנים והתורמים, ובעד כל החבורא קדישא חברי מפעל הזוהר הקדוש, ובעד כל המפיצים והמחלקים די בכל אתר ואתר, שיש להם זכות כה גדול, ומצילים את כלל ישראל, בפרט בעת כזאת שאין איתנו יודע מה ילד יום, ורק זכות הרשב"י יכולה להגן בעדינו ולהצילנו, דרב חיליה, ובדאי מובטחים אנו שבקרוב תבוא הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן נצח סלה ועד על החתום:

ע"ה יעקב שבח ס"ט, בית שמש

רח' שדרות הירקון 30/2 רמת בית שמש

אומרים? (תהלים כד) לה' הארץ ומלאה וגו', כי הוא על ימים יסדה וגו', מי יעלה בהר יי' וגו', נקי כפים ובר לבב וגו'. מאי טעמא דא. בגין דכד ליליא פריש גדפוי על עלמא, כדיו, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא, ונפקי נשמתייהו לסלקא לעילא, ואינון מלאכין קיימין וקא אמרי, מי יעלה בהר יי'. הר יי', דא הר הבית. מקום קדשו, דא עזרת ישראל. פגוונא דלעילא, הכי נמי לתתא.

בגין דבכל רקיעא ורקיעא, פמה ממנן, וכמה סרכין קיימין תמן. וכד נשמתיין נפקין, בעאן לסלקא לעילא, ואי לא זכין אינון דחזין לון לבר, ואזלין ושאיין בעלמא, ונטלין לון כמה חבלי טהירין, ואודעין לון מלין כדיו, ולזמנין מלין דקשוט, כמה דאתי לזמן קריב, כמה דאוקמוה.

כף גם למטה. משום שבכל רקיע ורקיע כמה ממנים וכמה שרים עומדים שם, וכשהנשמות יוצאות, רוצות לעלות למעלה, ואם אינן זוכות דוחים אותן החוצה, והולכות ומשוטטות בעולם, ולוקחים אותן כמה קבוצות של רוחות ומודיעים להם דברים כוזבים, ולפעמים דברי אמת כמה שעתיד לבא בזמן הקרוב, כמו שבאריה. ואותן נשמות הצדיקים הולכות ומשוטטות למעלה, ופוחחים להם פתחים, ומעלים אותן לתוך אותו מקום שנקרא הר ה', כמו הסוד של הר הבית למטה, ומשם נכנסים לתוך אותו מקום שנקרא מקום קדשו, ששם נראות כל הנשמות לפני אדונם. כמו כן אותו מקום שנקרא ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, המקום שנקרא עזרת ישראל. בשעה שהנשמות עומדות שם, אינן שמחת רבונם היא, לתקן בהם המקום שנקרא קדש הקדשים, ושם רושמים את כל מעשיהם וזכיותיהם.

ואינון נשמתיין דצדיקייא, אזלין ושאיין לעילא, ופתחין לון פתחין, וסלקין לון לגו ההוא אתר דאקרי הר יי', פגוונא דרזא דהר הבית לתתא. ומתמן עאלין לגו ההוא אתר דאקרי מקום קדשו. דתמן אתחזין כל נשמתיין לקמי מאריהון. פגוונא דא ההוא אתר, דאתחזון ישראל קמי קדשא בריהו, אתר דאקרי עזרת ישראל. בשעתא דנשמתיין קיימין תמן, כדיו חדוה דמאריהון, לאתקנא בהו אתר, דאקרי קדש הקדשים. ותמן רשימין כל עובדיהון וזכוון דלהון.

משרייא תניינא, אתמנא בארבע שעתא אחרנין, ולא אמרי שירתא, בר תרי שעתא, עד דאתפלג ליליא, ועאל קדשא בריהו הוא בגנתא דעדן.

מחנה שני ממנה בארבע שעות אחרות, ואינם אומרים שירה, פרט לשעתים, עד שחלק הלילה ונכנס הקדוש ברוך הוא לגן עדן. ואלה הם אבלי ציון ואותם

ואלין אינון אבלי ציון, ואינון דכחו על חרבן בי מקדשא. ובשירותא דארבע שעתא

שבוכים על חרפן בית המקדש. ובתחלת ארבע השעות האמצעיות פותחים ואמרים, (תהלים קלו) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו וגו', ואלה הם שבוכים על נהרות בבל עם ישראל, ממשמע שכתוב גם בכינו. ומנין לנו שבוכים שם? שכתוב הן אראלם צעקו חצה. מה זה חצה? זו בבל, משום שכלם לוו את השכינה עד בבל, ושם הם בכו עם ישראל. ועל זה פותחים בנה, ומסיימים: זכר ה' לבני אדם וגו'.

ואז מתעורר הקדוש ברוך הוא במעלותיו ומכה ברקיעים, כמו שאמרנו, ומדעזעים שנים עשר אלפי עולמות וגועים ובוכים, שכתוב (ירמיה כה) ה' מפרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נהו. ונזכר בישראל, ומוריד שתי דמעות לתוף הים הגדול, ואז מתעוררת שלהבת אחת שבצד צפון, ומכה רוח אחד שבצד צפון באותה השלהבת, והולך ומשוטט בעולם. ובאותה שעה נחלק הלילה, והשלהבת הולכת ומכה בכנפי התרנגול וקורא, אז הקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן.

ולקדוש ברוך הוא אין מנוחה עד שנכנס לגן עדן להשתעשע עם נשמות הצדיקים. והסימן - כי נמכרנו אני ועמי וגו'. (אסתר ז) ויאמר המלך מי הוא זה וגו', והמלך קם בחמתו ממשפתה היין אל גנת הביתן וגו'.

בשעה שנכנס הקדוש ברוך הוא לגן עדן, אז כל אותם עצי הגן וכל אותן נשמות הצדיקים פותחים ואמרים, (תהלים כד) שאו שיערים ראשיכם וגו'. מי זה מלך הפכוד וגו'. שאו שיערים ראשיכם וגו'. ובשעה שנשמות הצדיקים

אמצעין, פתחי ואמרי, (תהלים קלו) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו וגו', ואלין אינון דבכו על נהרות בבל, עמהון דישראל, (ד' קצ"ו ו"א) ממשמע דכתיב גם בכינו. ומנלן דבכו תמן. דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה. מהו חוצה. דא בבל, בגין דכלהו אוזפוה לשכינה עד בבל. ותמן בכו עמהון דישראל. ועל דא פתחי בהאי, ומסיימי זכור יי' לבני אדם וגו'. כדן אתער קדשא בריך הוא בדרגוי, ובטש ברקיעין פדאמרן, ואזדעזעו תריסר אלפי עלמין, וגעי ובכי, דכתיב, (ירמיה כה) יי' מפרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נהו, ואדפר לון לישראל, ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא. וכדין אתער שלהוביתא חד דבסטור צפון, ובטש רוחא חד דבסטור צפון בהווא שלהוביתא, ואזלא ושאטא בעלמא, וההיא שעתא אתפלג ליליא, ושלהוביתא אזלא ובטש בגדפוי דתרנגולא, וקארי, פדין קדשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן.

וקודשא בריך הוא לית ליה נייחא עד דעאל לגנתא דעדן לאשתעשעא בנשמתהון דצדיקיא. וסימן (אסתר ז) כי נמכרנו אני ועמי וגו'. ויאמר המלך מי הוא זה וגו', והמלך קם בחמתו ממשפתה היין אל גנת הביתן וגו'.

בשעתא דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, פדין כל אינון אילנין דגנתא, וכל אינון נשמתין דצדיקיא, פתחי ואמרי, (תהלים כד) שאו שיערים ראשיכם וגו'. מי זה מלך הפכוד וגו'. שאו שיערים ראשיכם וגו'. ובשעתא דנשמתהון דצדיקיא די בארעא אהדרו לגופיהו, פדין אתקיפו בהו כל אינון

שְׂבָאֲרֵץ חֲזֹרֹת לְגוֹפֵן, אֲזַ
מְחֹזְקִים בְּהֵם כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים,
וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרוּךְ אַתְּ ה'
כָּל עַבְדֵי ה'. וְלִמְדוֹנָה שְׁנֵה הַמַּחְנֶה
הַשְּׁלִישִׁי שְׁאוֹמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע
הַשָּׁעוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת.

וְאוֹמְרִים שִׁירָה עַד שְׁעוּלָה אוֹר
הַבֶּקֶר, וְאֲזַ מְשַׁבְּחִים אֶת אֲדוֹנָם
כָּל אוֹתָם כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, וְכָל
אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַעֲלִיּוֹנִים
שֶׁשְׁלוֹטוֹנִם בַּיּוֹם, כְּלָם מְשַׁבְּחִים
אֶת אֲדוֹנָם וְאוֹמְרִים שִׁירָה. זֶהוּ
שְׁכָתוּב (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכִי בִקֵּר
וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

בְּשִׁעָה שְׁיוֹצֵאת הַשָּׁמֶשׁ בַּיּוֹם,
יִשְׂרָאֵל נוֹטְלִים שִׁירָה לְמַטָּה,
וְהַשָּׁמֶשׁ לְמַעְלָה, שְׁכָתוּב יִירָאוּךְ
עִם שָׁמֶשׁ. שְׁפֵעָה שְׁנוֹסַע הַשָּׁמֶשׁ
בְּגִלְגָּלִיּוֹת, פּוֹתַח בְּקוֹל נְעִימָה
וְאוֹמֵר שִׁירָה. וְאִינוֹ שִׁירָה
אוֹמְרִים? (תהלים קד) הוֹדוּ לַה' קִרְאוּ
בְשִׁמּוֹ וְגו'. שִׁירוּ לוֹ זְמִרוֹ לוֹ
וְגו'. וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחִים אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּיּוֹם עִם
הַשָּׁמֶשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם עב) יִירָאוּךְ
עִם שָׁמֶשׁ. וְאֵף עַל גִּבְּ הַרְרִי
בְּאַרְנוֹ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, אָמֵר רַבִּי
אֶלְעָזָר, אֲלֵמָּלָה שְׁבִי הַעוֹלָם הֵם
אֲטוּמִי לֵב וְסִתוּמִי עֵינַיִם, לֹא
יְכוֹלִים לַעֲמֵד מִקּוֹל הַנְּעִימָה שֶׁל
גִּלְגָּל הַשָּׁמֶשׁ כְּשֶׁנוֹסַע (ויצא)
וּמְשַׁבַּח לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
בִּינְיָתָם שֶׁהַתַּעֲסָקוֹ בַּתּוֹרָה, הָאִיר
הַיּוֹם. קָמוּ וְהִלְכוּ לִפְנֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן. כִּינֵן שְׂרָאָה אוֹתָם, אָמֵר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנִי, אַתָּה
וְהַחֲבָרִים, הִסְתִּירוּ עֲצָמְכֶם
שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים הַלְלוּ שְׁלֹא תִצְאוּ
הַחוּצָה, כִּי מְלֹאךְ הַמְּנוֹת נִמְצָא
בְּעִיר, וַיֵּשׁ לוֹ רְשׁוֹת לְהַשְׁחִית,
וְכִינֵן שְׁנַתְּנָה לוֹ רְשׁוֹת לְהַשְׁחִית,
יְכוֹל לְהַשְׁחִית אֶת כָּל מִי שְׁנִרְאָה
לִפְנָיו.

מְלֹאכִין, וְאוֹמְרִי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרוּךְ אַתְּ יְי' כָּל
עַבְדֵי יְי'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא מְשַׁרְיָא תְּלִיתָאָה קָא
אֲמַרִי דָא, בְּאַרְבַּע שְׁעָתֵי בַתְרִייתָא.

וְקִאֲמַרִי שִׁירָתָא, עַד דְּסָלִיק נְהוֹרָא דְצַפְרָא,
דְּכַדִּין מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל אֵינוֹן
כְּכַבְיָא וּמַזְלֵי, וְכָל אֵינוֹן מְלֹאכִין עַלְאִין, דִּי
שְׁלֹטְנִיהוֹן בִּימְמָא, כְּלָהוּ מְשַׁבְּחִין לְמַאֲרִיהוֹן,
וְאוֹמְרִי שִׁירָתָא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (איוב לח) בְּרֵן
יַחַד כְּכִי בִקֵּר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

בְּשִׁעָתָא דְשִׁמְשָׁא נְפִיק, בִּימְמָא, יִשְׂרָאֵל נְטָלִי
שִׁירָתָא לְתַתָּא, וְשִׁמְשָׁא לְעִילָא,
דְּכַתִּיב, (תהלים עב) יִירָאוּךְ עִם שָׁמֶשׁ. בְּשִׁעָתָא
דְּנִטְלִי שִׁמְשָׁא בְּגִלְגָּלוֹי, פְּתַח קַל נְעִימוֹתָא,
וְאוֹמֵר שִׁירָתָא. וּמַאי שִׁירָתָא קִאֲמַרִי. (תהלים קד)
הוֹדוּ לַיְי' קִרְאוּ בְשִׁמּוֹ וְגו'. (תהלים קה) שִׁירוּ לוֹ
זְמִרוֹ לוֹ וְגו'. וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחִין לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בִּימְמָא, עִם שִׁמְשָׁא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב
יִירָאוּךְ עִם שָׁמֶשׁ, וְאֵף עַל גִּבְּ דְהָא אוֹקִימָנָא
לְהַאי קָרָא, אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲלֵמָּלָה דְבִנְיָ
עַלְמָא אֲטִימִין לְבָא וְסִתִּימִין עֵינִין לֹא יְכַלִּין
לְמִיקָם מִקַּל נְעִימוֹתָא דְגִלְגָּלָא דְשִׁמְשָׁא, כִּד
נְטָלִי (וּנְפִיק) וּמְשַׁבַּח קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אֲדַרְכֵי דְאֲתַעֲסָקוּ בְּאוֹרֵייתָא, נְהַר יִמְמָא. קָמוּ
וְאֲתוּ לְקָמִיָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּינֵן דְחָמָא
לוֹן, אָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, אַנְתָּ
וְחַבְרֵיָא אֲסִתִּימוּ גְרַמִּיכוּ אֵלִין תְּלַת יוֹמִין,
דְּלֹא תִפְקוּן לְבַר בְּגִין דְּמִלְאָךְ הַמְּנוֹת אֲשַׁתְּכַח
בְּמַתָּא, וְאִית לִיהַ רְשׁוֹ לְחַבְּלָא, וְכִינֵן
דְּאֲתִייהִיב לִיהַ רְשׁוֹ לְחַבְּלָא, יְכִיל לְחַבְּלָא,
לְכָל מָאן דְּאֲתַחְזִי קָמִיָה.

וְהוּ דְבַר גֵּשׁ דְּאֲתַחְזִי קָמִיָה, סָלִיק וְאַסְטִי

וְעוֹד, שְׁאָדָם שְׁנִרְאָה לִפְנָיו, הוּא עוֹלָה וּמְסִטִין עֲלָיו וּמְזַכִּיר

ברוך הוא, ולא זו משום עד שנדון אותו האדם ונתנת לו רשות והורג אותו.

אמר רבי שמעון, האלהים, רב העולם לא מתים טרם מגיע זמנם, רק כשלא ידעו לשמר עצמם, שהרי בשעה שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, מלאך המות נמצא בין הנשים. ולמה בין הנשים? שכן היא דרכו מיום שפתה את חנה, ובגללה גרם מות לכל העולם, ועל זה (פאשר) הורג אדם, והאנשים נמצאים עם המת, ונקנס בין הנשים בדרך.

ויש לו רשות להרג בני אדם, ומסתכל בפניהם בדרך שוראים לפניהם, משעה שמוציאים אותו מביתו לבית הקברות עד שחוזרים לביתם, ובגללם גורם מות לכמה גברים בעולם טרם שמגיע זמנם. ועל זה כתוב, (משלי א) ויש נספה בלא משפט. משום שעולה ומסטין ומזכיר חטאי האדם לפני הקדוש ברוך הוא, ונדון על אותם חטאים ומסתלק טרם הגיע זמנו.

ומה תקנתו? בשעה שנוטלים את המת לבית הקברות, יחזיר אדם פניו ויעזב את הנשים אחר כתפיו. ואם הן מקדימות, ילך לאחור, כדי שלא יתראה עמהן פנים בפנים. ואחר שחוזרים מבית הקברות, לא יחזר באותה דרך שעומדות הנשים ולא יסתכל בהן כלל, אלא יסטה לדרך אחרת. ומשום שבני אדם לא יודעים ולא מתבוננים בזה, רב העולם נדונים בדין ומסתלקים טרם הגיע זמנם.

אמר רבי אלעזר, אם כן, טוב לו לאדם שלא ילזה את המת. אמר לו, לא, שהרי אדם שנשמר כמו

עליה, ואדבר חובוי, ובעי דינא מקמי קדשא בריך הוא, ולא אתעדו מתמן, עד דאתדן ההוא בר נש, ואתייהב ליה רשו וקטיל ליה. אמר רבי שמעון, האלהים, רובא דעלמא, לא מיתו, עד לא מטא זמניהו, בר דלא ידעי לאסתמרא גרמיהו, דהא בשעתא דמיתא אפקי ליה מביתיה לבי קברי, מלאך המות אשתכח ביני נשי, אמאי ביני נשי. דהכי הוא אורחוי, מיומא דפתי לחזה, ובגינה גרים מותא לכל עלמא. ועל דא (בר) קטיל בר נש, וגוברי אשתכחו עם מיתא, עאל ביני נשי בארחה.

ואית ליה רשו, למקטל בני נשא, ואסתפל באנפיהו בארחה דאתחזיאו קמיה, משעתא דמפקי ליה מביתיה לבי קברי, עד דאהדרו לביתיהו ובגיניהו גרים מותא לכמה גוברין בעלמא, עד לא מטא זמניהו. ועל דא כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בגין דסליק ואסטין, ואדבר חובוי דבר נש קמי קדשא בריך הוא, ואתדן על אינון חובין ואסתלק עד לא מטא זמניה.

מאי תקנתיה. בשעתא דנטלי מיתא לבי קברי, יהדר בר נש (דף קצ"ו ע"ב) אנפוי וישבוק לנשי בתר כתפוי. ואי אינון מקדמי, יהך לאחורא, בגין דלא יתחזי עמהוון אנפין באנפין. ולבתר דמהדרי מבי קברי, לא יהדר בהווא ארחה דנשי קיימן, ולא יסתפל בהו כלל, אלא יסטי בארחה אחרא. ובגין דבני נשא לא ידעי, ולא מסתפלן דא רובא דעלמא, אתדנו בדינא, ואסתלקו עד לא מטא זמניהו. אמר רבי אלעזר, אי הכי, טוב ליה לבר נש דלא יוזיף למיתא. אמר ליה לא. דהא בר נש דאסתמר פהאי גוונא, אתחזי

זֶה, רְאוּי לְאַרְכִּיכוֹת יָמִים, וְכָל שָׁפָן
לְעוֹלָם הַבָּא.

בֹּא וּרְאֵה, לֹא לְחֻמֵּי תִקְנוֹ
הַרְשׁוּנוֹת שׁוֹפָר לְמִשְׁפַּחַת
מִהַפְּתֵי לְבַיִת הַקְּבָרוֹת. וְאִם
תֹּאמַר שֶׁעַל הַמֶּת וּכְבוֹדוֹ לְבַד זֶה
- לֹא! אֲלֵא כְּדִי לְהִגָּן עַל הַחַיִּים
שֶׁלֹּא יִשְׁלַט עֲלֵיהֶם מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת
לְהַסְטִין לְמַעַלָּה וְיִשְׁמְרוּ מִמֶּנּוּ.

פָּתַח וְאָמַר, (במדבר י) וְכִי תִבְאוּ
מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל הַצָּר הַצָּרֵר
אֶתְכֶם וְגו'. וְדִיקְנוֹ עַל הַצָּר,
זֶה מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת, הַצָּרֵר אֶתְכֶם
תְּמִיד וְהוֹרֵג בְּנֵי אָדָם, (ומציק לחיים)
וְרוֹצֵחַ לְהַרְגַּת אַחֵרִים. מַהִי תִקְנֻתוֹ?
וְהַרְעוּתָם. אִם בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא
יוֹם הַדִּין לְמַעַלָּה, מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת
הַזֶּה יוֹרֵד לְמַטָּה כְּדִי לְהַשְׁגִּיחַ
עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם וְלַעֲלוֹת
לְמַעַלָּה לְהַסְטִין עֲלֵיהֶם. וְיִשְׂרָאֵל
שִׂיּוּדְעִים שֶׁהָרִי מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת יוֹרֵד
מִטָּה וְעוֹלָה לְמַעַלָּה כְּדִי לְהִיּוֹת
קְטָגוֹר עֲלֵיהֶם, מְקַדְּמִים בְּשׁוֹפָר
לְיָבֵב עֲלֵיו שֶׁלֹּא יוּכַל לָהֶם, וְלְהִגָּן
עֲלֵיהֶם.

וְכֹרֶ שָׁפָן בְּשַׁעַר שְׁעוֹשֶׂה דִין
וְהוֹרֵג בְּנֵי אָדָם וְנִמְצָא לְמַטָּה,
וְכָל שָׁפָן בְּשַׁעַר שְׁהוֹלְכִים לְבֵית
הַקְּבָרוֹת וְחוֹזְרִים מִבֵּית הַקְּבָרוֹת,
שֶׁהָרִי בְּשַׁעַר שְׁנָשִׁים נוֹטְלוֹת
רְגְלֵיהֶן עִם הַמֶּת, הוּא יוֹרֵד וְנִמְצָא
לְפָנֵיהֶם, שְׁפָתוֹב (משלי ה) רְגְלֵיהָ
יִרְדוּ מוֹת. יוֹרְדוֹת לֵאמֹר? לְאוֹתוֹ
מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא מוֹת. וְעַל זֶה חוּהַ
גְּרָמָה מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, הַרְחֵמֵן
יִצְיָלְנוּ.

בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב (שם ל) כִּן דֶּרֶךְ
אִשָּׁה מְנַאֲפֶת וְגו'. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.
אֲבָל כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת -
זֶה מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת, וְכֹף הוּא, וְכֹף
נִקְרָא. אֲכָלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ -
שׁוֹרְפֶת אֶת הָעוֹלָם בְּשִׁלְהַבּוֹתֶיהָ
וְהוֹרְגַת בְּנֵי אָדָם טָרֵם שֶׁהִגִּיעַ
זְמַנָּם. וְאָמְרָה לֹא פָעַלְתִּי אָוֶן,
שֶׁהָרִי דִין צָרִיף עֲלֵיהֶם, וְנִמְצָאוּ

לְאַרְכָּא דְיוֹמִין, וְכָל שָׁפָן לְעֵלְמָא דְאַתִּי.
הָא חֲזִי, לְאוֹ לְמַגְנָא אַתְקִינוּ קְדַמָּי שׁוֹפָר,
לְאַמְשָׁכָא מִיתָא מִן בֵּיתָא לְבֵי קְבָרִי. אִי
תִּימָא דְעַל מִיתָא וְיִקְרָא דִּילִיָּה לְחוּד אִיהוּ.
לֹא, אֲלֵא, בְּגִין לְאַגְנָא עַל חַיִּיא, דְלֹא יִשְׁלוּט
עֲלֵייהוּ מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת, לְאַסְטָאָה לְעֵילָא
וְיִסְתְּמְרוּן מִגֵּיָה.

פָּתַח וְאָמַר, (במדבר י) וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה
בְּאַרְצְכֶם עַל הַצָּר הַצָּרֵר אֶתְכֶם וְגו',
וְדִיקְנָא עַל הַצָּר, דָּא מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת. הַצָּרֵר
אֶתְכֶם תְּדִיר, וְקָטִיל לְבְנֵי נָשָׂא, (ואציק לזן לחי)
וְרַבְעֵי לְקָטְלָא אַחֲרֵינֵין. מָאִי תִקְנִיתִיה.
וְהַרְעוּתָם. אִם בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, דְּהוּא יוֹמָא
דְּדִינָא לְעֵילָא, הָאִי מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת נְחִית לְתַתָּא,
בְּגִין לְאַשְׁגָּחָא בְּעוֹבְדֵין דְּבְנֵי נָשָׂא, וְלְסַלְקָא
לְעֵילָא לְאַסְטָאָה לִזְנוּ. וְיִשְׂרָאֵל דִּידְעֵי דְהָא
מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת נְחִית לְתַתָּא וְסָלִיק לְעֵילָא, בְּגִין
לְמַהוּ קְטִיגוֹרָא עֲלֵייהוּ. מְקַדְּמֵי בְּשׁוֹפָר
לְיָבֵבָא עֲלֵיהֶם, דְלֹא יוּכַל לִזְנוּ וְלְאַגְנָא עֲלֵייהוּ.

וְכֹרֶ שָׁפָן בְּשַׁעַתָּא דְעַבִּיד דִּינָא וְקָטִיל בְּנֵי
נָשָׂא, וְאַשְׁתַּכַּח לְתַתָּא. וְכָל שָׁפָן בְּשַׁעַתָּא
דְּאִזְלֵי לְבֵי קְבָרִי, וְאַהֲדִירוּ מִבֵּי קְבָרִי, דְּהָא
בְּשַׁעַתָּא דְנָשִׂי נָטְלֵי רְגְלֵיהוּ עִם מִיתָא, אִיהוּ
נְחִית וְאַשְׁתַּכַּח קְמִייהוּ, דְכַתִּיב, (משלי ה) רְגְלֵיהָ
יִרְדוּ מוֹת, יוֹרְדוֹת לְמָאן. לְהֵהוּא אַתְר
דְּאַקְרִי מוֹת. וְעַל דָּא חוּהַ גְּרַמַת מוֹתָא לְכָל
עֵלְמָא, רַחֲמָנָא לְשׁוֹכֵינֵין.

הָא חֲזִי, פְּתִיב (משלי ל) כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת
וְגו'. וְהָא אוֹקִימָנָא. אֲבָל כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה
מְנַאֲפֶת, דָּא הוּא מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת, וְהָכִי הוּא,
וְהָכִי אִקְרִי. אֲכָלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ, אוֹקִידַת
עֵלְמָא בְּשִׁלְהַבּוּי, וְקָטְלַת בְּנֵי נָשָׂא עַד לֹא
מָטָא זְמַנֵּיהוּ, וְאַמְרָה לֹא פָעַלְתִּי אָוֶן, דְּהָא

דינא בעא עלִייהו, ואשתכחו בחובין, ובדינא קשוט מיתו.

בשעתא דעבדו ישראל ית עגלא, ומיתו כל אינון אוכלוסיין, הוה מלאך המות אשתכח ביני נשי, בגו משרייתא דישראל. פיון דאסתפל משה, דהא מלאך המות אשתכח ביני נשי, ומשרייתא דישראל פינייהו, מיד פניש לכל גוברין לחודייהו, דהא הוא דכתיב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. אלין גוברין, דכניש לון ואפריש לון לחודייהו.

ומלאך המות לא הוה מתפרש מגו נשין, עד דאתוקם משפנא, דכתיב ויקם משה את המשכן, ואפילו בשעתא דנשין הוו מיייתין נדבה למשפנא, לא הוה מתעדי מפינייהו, עד דחמא משה, ויהב לגוברין עיטא, דלא ייתון בחבורא חדא עמהון, ולא יתחזון אנפין באנפין, אלא לבתר כתפייהו. דהא הוא דכתיב ויבאו האנשים על הנשים (נ"א ויבאו האנשים על הנשים לא כתיב, אלא ויבאו על) ויביאו לא כתיב, אלא ויבאו בארחה חדא לא הוו אזלין, אלא לבתר כתפייהו. בגין דמלאך המות לא אתפרש מפינייהו עד דאתוקם משפנא.

הא חזי, לא אשתכח ביני נשי, פחות משבע נשים, ולא פחות מעשר. ובדרך בגלוי בשבע הוא נמצא, ומבקש דין. בעשר הוא מסטין להרג. ומשום שנמצא פינין בדרך בגלוי, כתוב ויבאו האנשים על הנשים. ונשמרו כל אותו יום החברים ועסקו בתורה. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית ז) ויאמר ה' אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה. הרי בארנו הפסוק, אבל בא וראה, וכי לא יכל הקדוש ברוך הוא לשמר את נח במקום אחד בעולם, שיהיה קרא אוקימנא, אבל תא חזי, וכי לא יכיל קדשא בריך הוא לנטרא ליה

בחסאים, ובדין אמת הם מתו. בשעה שעשו ישראל את העגל ומתו כל אותם המונים, היה מלאך המות נמצא בין הנשים בתוך מחנה ישראל. פיין שהסתפל משה שהרי מלאך המות נמצא בין הנשים ומתנה ישראל פיניהם, מיד פנס את כל הגברים לבדם. זהו שכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. אלו הגברים, שפנס אותם והפרידם לבדם.

ומלאך המות לא היה נפרד מתוך הנשים עד שהוקם המשכן, שכתוב ויקם משה את המשכן. ואפלו בשעה שהנשים היו נותנות נדבה למשכן, לא היה סר מפיניהם, עד שראה משה ונתן לגברים עצה שלא יבאו בחבור אחד עמהם ולא יתראו פנים בפנים, אלא אחר כתפיהם. וזהו שכתוב ויבאו האנשים על הנשים. (ויבאו האנשים על הנשים לא כתוב, אלא ויבאו על) ויביאו לא כתוב, אלא ויבאו. לא היו הולכים בדרך אחת, אלא אחר כתפיהן, משום שמלאך המות לא נפרד מפיניהן עד שהמשכן הוקם.

בא וראה, אינו נמצא בין הנשים פחות משבע נשים, ולא פחות מעשר. ובדרך בגלוי בשבע הוא נמצא, ומבקש דין. בעשר הוא מסטין להרג. ומשום שנמצא פינין בדרך בגלוי, כתוב ויבאו האנשים על הנשים. ונשמרו כל אותו יום החברים ועסקו בתורה. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית ז) ויאמר ה' אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה. הרי בארנו הפסוק, אבל בא וראה, וכי לא יכל הקדוש ברוך הוא לשמר את נח במקום אחד בעולם, שיהיה

קרא אוקימנא, אבל תא חזי, וכי לא יכיל קדשא בריך הוא לנטרא ליה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah
To receive for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300